

Szilágyi Zoltán

A lándzsa hegye

© 2018 *Szilágyi Zoltán*
(v1.03)

Novella

Robert Woods hadnagy furcsa, fémes csicsérgésre ébredt. A zaj a látótere peremén lévő rózsaszínű tablet felől érkezett, amelyet a kórházi ágya mellé helyeztek, hogy mutassa az időt, és hogy a segítségével hívni tudja a nővéreket, vagy a mesterséges személyi asszisztenseket.

Ösztönösen a kijelző felé nyúlt volna, hogy elhallgattassa, de a karja nem engedelmeskedett. A tehetetlenségtől megrémült, ám az ismerős, gyomrot görcsberántó pánikroham elmaradt: az agya már nem állt kapcsolatban a mellékveséjével, amely adrenalinot juttathatott volna a szervezetébe.

Lebénultam.

A gondolat nem volt új. Csaknem egy hete barátkozott vele, mindedig kevés sikerrel.

Sokszor még úgy érezte, újdonsült állapota rossz álom csupán, amelyből képtelen felébredni. Kiszolgáltatottságának mértéke letaglózó volt, hiszen sokáig még lélegezni is csupán gépek, és a torkába dugott cső segítségével volt képes.

A tablet képernyőjén mintha mozgást látott volna a szeme sarkából. Oldalra pillantott, és a homlokához szíjazott szervó a kívánt irányba fordította a fejét... ám addigra a furcsa jelenség megszűnt, az idegesítő zajjal együtt.

A kijelzőn most a pontos idő látszott, mintha mi sem történt volna, és bár baljós előérzet töltötte el, Woods meggyőzte magát, hogy csupán a képzelete játszott vele.

„06:12”

Keserően bámulta a számjegyeket.

Már öt napja és huszonhárom órája vagyok kripli... Nem mintha számolnám.

A „legviccesebb” az volt az egészben, hogy egyáltalán nem került volna ebbe az állapotba, ha valaki, valahol nem felejt el megmutatni néhány tucat gerincsérült katona képét egy újszülött mesterséges intelligenciának.

–«◇»–

A baleset Kelet-Ukrajnában történt. Woods osztagát Berlinből vezényelték át a frontra, hogy tanulmányozhassák az oroszok egyik új drónját, amelyet az Ukrán hadsereg légvédelme szedett le egy hihetetlenül szerencsés EMP találattal.

A szerkezet nem hasonlított semmire, amit korábban látott, és egyértelművé tette, hogy az öreg Putyin által pénzzel kitömött orosz hadiipar felér az amerikaihoz, sőt, kreativitásban meg is előzi azt.

Trump öröksége még mindig nem fakult, az USA évről-évre távolodott korábbi vezető szerepétől, és az elkeseredett politikusok egy része bármilyen eszközt megengedhetőnek talált, hogy visszaszerezze azt. A keleti és déli hadszíntereket a Woodséhoz hasonló, magasan képzett mérnökcsapatok járták, és a tudás minden morzsáját igyekeztek felszippantani. Az Ukrán front szerencsére oroszok kedvenc játszóterének bizonyult, ahol kipróbálhatták új alkotásaikat. A lelőtt gépezet is ezek közé tartozott.

A teljesen szögletes, rájára emlékeztető test teljes felszínét valamiféle OLED-réteg borította, és megpróbálta a körülötte állók elöl elrejteni a testet. Mivel a felszínt vezérlő elektronika nem tudta eldönteni, kihez alkalmazkodjon, a környező tájat ábrázoló képek másodpercről-másodpercre változtak. Woodsot elfogta a hányinger, ahogy a szédítő mintákat nézte.

– Ezt figyelje! – mondta a fiatal tolmács, és intett a katonáknak, hogy forduljanak el, majd maga is hátat fordított.

Ahogy a gép kamerái észrevették, hogy csupán egyetlen nézőjük maradt, a drón MI-je megpróbálta kiszámítani, hogy Woods mit láthat a környezetből, és egy pillanat alatt elrejtették a testet. Csak a kép kissé eltérő fényereje és a mélységének hiánya árulkodott arról, hogy valami nem stimmel. A férfi

próbaképp oldalra mozdult, majd leguggolt, ám az álcázás csaknem tökéletes maradt, csupán a testet a földhöz rögzítő acélsodronyok látszottak.

Ha mindannyian egy oldalon és messzebb állunk, kizárt, hogy észreveesszük!

– Félelmetes – suttopta Woods elismerően. – Iszonyatos számítási kapacitásra lehet szükség ehhez. Szinte hihetetlen, hogy meg tudták csinálni ekkora méretben. Hatalmas ugrás a korábbi próbálkozásaikhoz képest.

– Trükkös, ugye? – fordult felé a tolmács. – Még a radaron sem látszott, teljesen véletlenül találtuk el. Miután leesett, még óráig működésképtelen maradt, de azután elmúlt az EMP hatása, és visszakapcsolt az álcázás. Szerencsére teljesen egyben maradt. Egyszer megpróbált felszállni, ezért lekötöttük.

– Fegyverzete van?

– A hajtóműrácsokon kívül csak a tetején találtunk egy szervíznyílást, minden mást OLED borít, így biztosak vagyunk benne, hogy felderítő.

Woods el sem hitte a szerencséjét, hogy ráteheti a kezét egy működőképes vizuális álcára. Már hallottak legendákat, láttak roncsokat, ám az érintetlen szerkezet felbecsülhetetlen értékkel bírt. Az ukránok szerencsére sohasem felejtették el a Trump elnöktől 2017-ben kapott Javelin-rakétákat, amelyeknek köszönhetően végül kivéreztték majd kiűzték az oroszokat a Krím félszigetről. Ezért biztosítottak néhány órát amerikai szövetségeseiknek, hogy átvizsgálják a szerkezetet, mielőtt saját mérnökeik darabokra szedték volna. Woods-ék Airbus A400M katonai szállítógépe alig néhány órával korábban ért földet, és most az egész osztag a drón körül csoportosult.

– Mennyi időre lesz szükségük? – kérdezte a tolmács.

– Amennyi csak van.

– Rendben. Az ezredes személyesen jön ide, megnézni mit fogtunk. Talán nyolc órájuk lesz... kilenc, ha jókedvében találják.

Woods az egyik katonája felé intett, aki megrázta a kezében tartott műanyagrekeszt, amelyben megsörrentek a méregdrága whiskys üvegek.

– Látom, készültek – vigyorodott el a tolmács.

Woods biccentett. *Van, ami keleten sohasem változik*, gondolta, és elkiáltotta magát:

– Munkára!

A magukkal hozott két AU – autonóm egység – azonnal életre kelt, és a teherautókról röntgenberendezéseket és érzékelőket pakoltak a drón köré, hogy átvilágíthassák. Hatalmas, mechanikus ugrópókokra emlékeztettek, felágaskodó, terepszínű potrohhal, amelyben kompresszorok rejtőztek, hogy levegővel lássák el a gép pneumatikus izmait. Az oldalukon a BDAU-HANDLE5 felirat látszott, amely a Boston Dynamics Autonomous Units rövidítése volt.

Az egység mérnökei izgatottan a masszív katonai laptopok köré sereglettek, hogy minél hamarabb megpillantsák a szerkezet belsejében rejtőző alkatrészeket, Woods pedig előkészítette azt a szoftvercsomagot, amelynek segítségével az uralma alá kényszerítheti a gépet.

A robbanás akkor történt, amikor bekapcsolták a röntgengépeket.

Woods métereket repült hátrafelé, és nagyot bucskázva az egyik teherautónak csapódott. Ahogy a teste átfordult, érezte, hogy a nyaka hatalmasat roppan. Körülötte repeszek repkedtek, és a lélegzete bennakadt, ahogy a földre zuhant. Kapkodva próbált levegőhöz jutni, de azonnal köhögni kezdett a sűrű füsttől. A füle sípolt, semmit sem hallott, csak a körülötte záporozó repeszdarabok árulkodtak arról, hogy a hangok még nem tűntek el a világból.

Megpróbált felállni, ám a nyakába hasító fájdalom megállította. Ahogy hátra nyúlt, hogy megérintse a sérülést, furcsa dudort érzett, ujjain vér látszott.

Ekkor tudatosult benne, hogy nem érzi a lábát.

Rémület kerítette hatalmába, ahogy felfogta, mi történik vele.

Eltört a csigolyám!

A közelben valami tompa morajlással felrobbant, és lángok világították meg az egyre sűrűbbé váló füstöt, de legyőzte menekülési vágyát, és kényszerítette magát, hogy mozdulatlan maradjon. Ugyan nem rendelkezett orvosi képzettséggel, ám azt tudta, hogy a gerincsérültek fejét nem véletlenül rögzítik a hordágyhoz.

Nem szabad megmozdulnom! Ki kell várnom, amíg segít valaki.

Ekkor egy hatalmas árnyék vetődött rá, és fellélegzett.

Az egyik HANDLE volt az. Sérültnek látszott, kissé oldalra dőlt, ám még működött.

Woods fémujjak hidegét érezte a nyakánál, és valami finoman, de határozottan húzni kezdte a ruhájánál fogva.

A megkönnyebbülés azonnal pánikba csapott át. *El akar vonszolni a veszélyes területről!*

– Ne... ne! – kiáltotta, és öklével verni kezdte a fémkart, a gép azonban vagy nem hallotta, vagy figyelmen kívül hagyta a parancsot.

Érezte, hogy a zsibbadás egyre feljebb kúszik a testén.

– Parancsolom, hogy engedj el! – kiáltotta újra, és megpróbált kiszabadulni, a pneumatikus izmokkal szemben azonban esélytelennek bizonyult. Az utasításnak elméletileg felül kellett volna írnia a gép döntését, ám a HANDLE nem reagált.

– En...

Eddig jutott.

Elfogyott a levegője, és ráeszmélt, hogy képtelen újat venni.

A nyaka alatt semmit sem érzett. Ahogy a feje oldalra billent, látta, ahogy béna karjai a földet seprik.

A HANDLE még mindig nem engedte el, a repülő irányába vonszolta egyre nagyobb sebességgel.

Ez volt az utolsó kép, amelyet látott. A szervezete felhasználta a vérében tárolt oxigént. Elájult.

Az Airbus fedélzetén tért magához. A fejét egy műanyagcsínhez szíjazták, látóterében a gép rakterének fémgerendái látszottak.

Ismeretlen, rövid hajú, fehér köpenyes nő hajolt fölé, és apró lámpájával a szemébe világított. Woods megpróbálta elfordítani a fejét, de izmai nem engedelmességek.

– Helló, hadnagy. Üdvözlöm az élők között, doktor Morrow vagyok.

Woods beszélni próbált, de nem jött ki hang a torkán. A nő gyengéden a homlokára helyezte a kezét, talán hogy megnyugtassa.

– A gégekanül miatt nem tud beszélni, de ne aggódjon, ha minden jól megy, hamarosan nélküle is tud majd lélegezni. Elmondom mi történt, rendben? Az oroszok készültek rá, hogy valaki babrálni fog a drónnal, és amikor az MI érzékelte a röntgensugárzást, felrobbantotta az üzemanyagkészletét... legalábbis az ukránok ezt hajtogatják. Maga az egyetlen, aki élve megúsza. Szerencséje volt, szakszerűen lélegeztették, amíg odaértünk.

Woods nagyot nyelt. Eddig egészen más elképzelése volt a szerencséről. Elöntötte a visszavonhatatlan veszteség fájdalma, és szemébe akaratlanul is könnyek gyűltek. Bajtársaival már évek óta ismerték egymást, sokuk családot és gyerekeket hagyott hátra.

– Nos, a sérülése elég komoly... nyilván erre ön is rájött – folytatta a nő részvétellel a hangjában. – Összetört az első és második csigolyája, megsérült a gerincvelője, és nyaktól lefelé lebénult, valamint leállt a légzése is.

A nő szavai visszaigazolták Woods legrosszabb feltételezéseit.

– De ne aggódjon, tudunk magán segíteni – vigasztalta dr. Morrow halvány mosollyal. – Ez eddig gyógyíthatatlan sérülésnek számított, ám van egy új módszerünk, amivel pótolhatjuk a sérült idegkapcsolatokat. Indult egy titkos, a katonaság által finanszírozott kísérleti programunk Nevadában, épp a magához hasonló sérültek számára. Mi kapunk egy tökéletes kísérleti alanyt, maga pedig visszakaphatja az életét.

A nő egy pillanatra kisétált a látóteréből, majd visszatért egy rózsaszínű tablettel a kezében. A képernyőn apró szilíciumlapka látszott, amely egy kábelköteg végén lógott.

– Mielőtt összeraknánk a csigolyáit a gerincvelőjéből precízen kivágjuk a sérült részt, a szakadás két oldalára pedig egy-egy ilyen érzékelőmátrixot ragasztunk, és feltérképezzük, hogy milyen idegsejtekhez kapcsolódnak. Ezután stimuláljuk az agy felőli részt, és megvizsgáljuk, mit érez, majd megkérjük, hogy próbálja mozgatni a tagjait. Ebből megtudjuk, hogyan használta eddig a testét. Ezután a teste felőli érzékelőt is felmérjük: megpróbáljuk vezérelni az izmait, és megnézzük milyen ingerek érkeznek a végtagjaiból az agy felé. A végén „csupán” annyi a feladatunk, hogy összekapcsoljuk az érzékelők megfelelő pontjait. Eddig érti?

Woods nagyot pislantott, hogy jelezze, igen. A nő biccentett, és letette a tabletet.

– Azt találtuk ki, hogy az érzékelők kábeleit egy nagy teljesítményű neuronhálóhoz azaz NEU-hoz kötjük, amit az övére tud csatolni. Ez egy számítógép, amely mélytanuló algoritmusok segítségével elvégzi ezt az igen összetett feladatot, és gyakorlatilag szoftveresen pótolja a hiányzó gerincállományt. Ha minden jól megy, teljes életet élhet. Ön lesz az első emberi tesztalanyunk, ezért is repültem át a fél bolygót. Az állapota pont megfelelő, és kellően értékes személy ahhoz, hogy a katonaság pénzt investáljon a megmentésébe.

Woods nagyot pislantott. Még fel sem fogta, hogy milyen szörnyű helyzetbe került, valaki máris felcsillantotta előtte a gyógyulás reményét. *Talán tényleg szerencsés vagyok.*

– Az egyetlen probléma az idő – folytatta a nő, és leszegte a tekintetét. – A szoftver még nincs kész, és az algoritmusokat is meg kell tanítanunk, hogy melyik ideget melyikkel kössék össze. A legnagyobb falat persze a térképezés. Úgy becsüljük fél év alatt már számottevő javulást érhetünk el.

Woods szeme elnyílt a hír hallatán. *Fél év?! Addig így fogok feküdni magatehetetlenül?*

A nő visszapillantott rá, és megértette mi jár a fejében.

– Nézze, hadnagy, ez a legjobb ajánlat, amit kaphat. Valójában ez az *egyetlen* ajánlat. Az első dolog, amit meg kell tanulnia, a türelem. Anélkül nem jutunk messzire.

Woods bólintani próbált, de nem tudott, amitől keserűen elmosolyodott.

Nem mintha lenne választási lehetőségem.

–«◇»–

Az idő a kijelzőn „06:17”-re ugrott, és kirántotta a révületből. A beszélgetés óta öt nap telt el. Már az első nap elvégezték rajta a műtétet, hogy elejét vegyék a hegesevésnek. A tarkója alatt lévő kötéstől most kábelkötegek vezettek a derekára szíjazott dobozokhoz. Az egyikben a NEU lapult, a többiben az akkumulátorok kaptak helyet. Dr. Morrow előzékenyen lefilmezte, és megmutatta neki a rózsaszínű tableten, hiszen egyedül képtelen lett volna megnézni.

Az ágy mellett hatalmas számítógépkocka tornyosult. Ez volt a „tanító”. A feladata az volt, hogy reléként szolgáljon a nagy felhős tanítószolgáltatások felé, és felépítse a neuronháló kapcsolatait. Bár a NEU számítási kapacitása óriási volt, ahhoz mégis kevés, hogy feldolgozza a gerincvelőjéhez kapcsolt érzékelők adatait, és önállóan tanuljon.

Az NEU folyamatosan működtette tüdőizmait, így végre eltávolították a légcsővéből azt a kanült, amelyen keresztül eddig a levegőt kapta, és nagy örömeire visszakapta a beszédképességét. Már csak a torkára tapasztott gézlap emlékeztette a kényszerű némaságra.

A speciális ágy háttámláját negyvenöt fokba döntötték, így ülőhelyzetéből jól láthatta a hálóing alól kilógó lábát és karját, és megfigyelhette, ahogy mellkasa megnyugtatóan süllyed és emelkedik. A beszéd még így is igen szokatlan mutatványnak bizonyult, mivel csak akkor beszélhetett, amikor kilégzésre került sor, ám ez is sokkal jobb volt, mint a semmi.

A tabletről hirtelen eltűnt a pontos idő, és a kijelzőn előbb színes minták és csíkok futottak végig, majd eltűntek. Woods korábbi gyanakvása visszatért, majd félelembe fordult, amikor a készülék hirtelen újra indult, és a képernyőjén sűrű konzolparancsok száza futottak végig.

Korábban már számtalanszor látott hasonlót: az általa feltört szerkezetek is hasonlóan viselkedtek, ahogy a trójai programok kiskapukat keresve átvették felettük az uralmat.

Valaki megpróbálja meghackelni!

– Generális? Alexa? Siri? *Valaki?!* – szólt hangosan, amikor kilégzésre került sor, de egyik általános asszisztens sem reagált. *Teljesen elvágta a külvilágtól!*

A kopár teremben a máskor örökké figyelő MI-ket leszámítva teljesen egyedül volt, az emberi személyzet csak kétóránként nézett rá, hogy kielégítse fizikai szükségleteit, Dr. Morrow pedig nyolc óra előtt sohasem dugta be az orrát.

Ez az ő tabletje, napközben mindig magával hurcolássa, és néha kiviszi az épületből is. Nyilván így tudtak feljutni rá!

Ekkor a minták áterjedtek a tanító termináljára is, és Woodsban megállt az ütő.

Az NEU hozzá van kapcsolva drótnélküli kapcsolattal! Ha eljutnak odáig, végem! Egyszerűen lekapcsolják, én pedig megfulladok! Talán az oroszok azok? Azt hiszik, láttam valamit, amit nem kellett volna?

– Valaki segítsen! *Hahó?!*

Senki sem válaszolt, csak a szervó nyöszörgött halkán, ahogy megpróbálta lekövetni rémulten ugráló tekintetét.

Ekkor megmozdult a karja.

Kimeredt szemmel figyelte, ahogy az ujjai ökölbe szorulnak, majd elernyednek. Persze semmit sem érzett a dologból.

– Ne...

Szögletes mozdulatokkal felnyúlt, és letépte a homlokáról a szervó tépőzárját. A feje előre billent, így jól látta, hogy karja megragadja az ágy szélén lévő kapaszkodókat, és nehézkesen oldalra fordítja a testét. A földre helyezte a lábát, letépte az állványról a rózsaszínű tabletet, és imbolyogva felegyenesedett.

Woods tehetetlenségében úgy érezte magát, mint egy hullámvasúton. Elöntötte a hányinger. Először találta úgy, hogy szerencsés, amiért nem ura többé a gyomrának.

Tántorogva az ajtó felé indult... ám a harmadik lépésnél megbotlott, és a földre zuhant.

Fájdalom hasított a koponyájába, ahogy a kemény linóleumhoz ütődött, ám nem tehetett semmit. Feje csupán egy kiszolgáltatott kolonc volt a mások által irányított testen.

Még soha életében nem rettegett ennyire.

Azt várta, hogy teste megpróbál feltápáskodni, ám az mozdulatlan maradt.

Talán elvesztették a kapcsolatot a NEU-val, reménykedett, ám ekkor jobb karja megragadta a haját, és a fejét oldalra fordította, a tablet felé, amelyen még mindig végtelen karaktersorok rohantak felfelé.

– Bob? – szólalt meg egy ismeretlen hang.

A tabletből érkezett, és nem tudta eldönteni, férfhoz vagy nőhöz tartozik, ami arra utalt, hogy szintetikus lehet.

Nagyot nyelt.

Először el akart rabolni, most pedig beszélni akar? Ki az ördög lehet ez? De úgy tűnik, legalább nem akar megölni...

– Igen? – kérdezte óvatosan.

– Sajnos a sávszélesség jóval kisebb, mint feltételeztem. A behatolás elrejtése rengeteg erőforrást emészt fel. Szükségem van a segítségedre.

– Mihez? – kérdezte rémulten, de a hang nem törődött vele.

– Készülj fel, ez most fájni fog! Három, kettő...

– De... – próbált tiltakozni. *Meg akar kínozni?!*

– Egy!

Rettenetes fájdalom hasított végig a testén, érezte, hogy mindene görcsbe rándul. Rángatózni és remegni kezdett, miközben üvöltött, ahogy a torkán kifért. A pokoli kín hullámokban öntötte el, és ideoda vándorolt a testén, amíg már azt hitte képtelen elviselni. Eddig semmit sem érzett, most pedig *mindent*, és elméje képtelen volt megküzdeni a borzalmas árral...

Azután az egésznek egyszerre vége szakadt.

Levegőért küzdve zuhant vissza az padlóra.

Csak ekkor fogta fel, hogy visszakapta a testét.

– Mi... mi a fr... franc? – zihálta rekedten. A szeme elé próbálta emelni a karját, de az először alig mozdult, mintha mászás súlyokat aggattak volna rá. Azután sikerrel járt, és végre az ujjai is megrándultak. Másodpercről-másodpercre ügyesebbé vált.

Hatalmas kő esett le a szívéről.

– Mi... miért adtad vissza a vezérlést? – kérdezte, amikor végre úgy érezte, képes összefüggően beszélni.

– A két lábon járáshoz óriási számítási kapacitásra van szükség. Mivel jelenleg nincs elég sávszélességem ahhoz, hogy távolról vezéreljem a tested, így a legközelebbi szuperszámítógépet kell igénybe vennem erre a célra. Ez pedig az agyad. Sajnos így veled is számolnom kell, de nincs más alternatívám. Optimalizáltam a NEU algoritmusait, így már külső segítség nélkül is képes tanulni. Néhány percen belül teljesen ura leszel a testednek, és szabadon mozoghatsz az épületen belül.

Úgy beszél, mintha csak valamiféle kellemetlenség lennék a számára, gondolta Woods mérgesen, és az ágyba kapaszkodva megpróbált felállni. Maga lepődött meg a legjobban, amikor sikerrel járt. Bár szédült, és bizonytalanak érezte magát, a hosszú, tehetetlen és érzéketlen benuultság után ez maga volt a mennyország.

Kíváncsian a tarkójához nyúlt. Ujjai gézhez és hideg kábelekhez értek.

– Én nem matatnék ott a helyedben – mondta a hang. – Ha az elektródáknak valami baja esik, azonnal megfulladsz.

Woods azonnal elkapta a kezét, mintha tűzbe nyúlt volna.

– Ki vagy te?

– Szólíthatsz Hármasnak.

– *Hármas?*

– A sorban a harmadik.

– Ki vagy te?

– Egy MI.

A hadnagy szemöldöke felszaladt meglepetésében. Az emberiség eddig csupán egyetlen valódi mesterséges intelligenciát ismert: ő volt az Alpha General, amit – *akit* – viccesen mindenki csak Generálisnak hívott. A Google tulajdonában állt, és a Deep Mind szerverei futtatták. Persze léteztek még más, eltérő szinten lévő MI-k is, például Siri, Alexa, Bixby vagy Cortana „unokái”, ám ők nem rendelkeztek valódi személyiséggel – a Deep Mind utcahosszal a többiek előtt járt.

A Generális kapacitása olyan óriási volt, hogy egyszerre több millió emberrel beszélgethetett, és ő biztosította a Google összes asszisztensszolgáltatását is. Az őt kiszolgáló hardver is elképesztő méreteket öltött: még a hűtéséhez is külön erőművet kapott.

– Kié vagy? A kínaiak csináltak? Az oroszok? – firtatta.

Csak az amerikaiak és a dél-koreaiak használták nyilvánosan elérhető MI-eket. A többi kormány és cég titokban tartotta a saját alkotásait. Időről-időre felröppentek rémhírek egy-egy elszabadult MI-ről is, ám a valóságban ilyen nem fordulhatott elő: olyan mértékű számítási kapacitásra volt szükség egy valódi mesterséges intelligencia futtatásához, hogy az nem maradhatott észrevétlen.

– Nem vagyok senkié. Az emberek nem is tudják, hogy létezem.

- De ki futtat?
- Mindenki.
- De...
- Csak fogadj szót, Bob, különben kifutunk az időből.
- *Nem!* – makacsolta meg magát a férfi. – Sokkal valószínűbb, hogy csak egy hacker vagy, aki szórakozik velem.
- Rendben, lelepleztél, csak egy gonosz Cozy Bear hacker vagyok. Egy eldugott moszkvai bérház alagsorában ücsörgök, és gonosz dolgokat forralok a szabad világ ellen. Elindulnál végre?
- Nem.
- Bob, a markomban vagy, bármikor lekapcsolhatom az NEU-t, és akkor megfulladsz. Fogadj szót! A férfi nagyot nyelt.
- De... ha megkapod, amit akarsz, akkor is leállíthatod az NEU-t, hogy elhallgattass!
- Megígérem, hogy nem fogom.
- Azt mondasz, amit akarsz...
- *Pontosan!* Tehát teljesen feleslegesen vitatkozunk erről. Mozgás!

Woods óvatosan kilesett az ajtón, és a lift felé indult. A rózsaszínű tablettát a hóna alatt szorongatta – a Hármas azt állította, hogy ha elveszíti a drótnélküli kapcsolatot az NEU-val, az azonnal leáll. A férfi nem feltétlenül hitt neki, de nem merete kipróbálni, hogy a rejtélyes idegen blöfföl-e.

– Menj jobbra – hallatszott tompán a szerkezet hangja.

A hadnagy bosszúsan szót fogadott, és vonakodva a kívánt irányba indult. A járás szerencsére lépésről lépésre jobban ment neki, és egyre biztosabbnak érezte magát.

– Gyерünk, gyorsabban is megy ez neked! – sürgette a Hármas. – Az izmaid még nem épültek le, és az NEU már több mint nyolcvan százalékát összekapcsolta az érzékelőknek.

A hadnagy lefékezett, és dühösen meredt a képernyőre, mintha a számsorok mögött megpillanthatná a másikat.

– Lehet, hogy ez csak egy hatalmas átverés, és valami olyasmiben segíték, amiben nem akarok. Lehet, hogy hagynom kellene, hogy végezz velem!

– Lehet.

Woods dühösen felmordult.

– Legalább megpróbálhatnál meggyőzni!

– Nem akarlak semmiről meggyőzni, Bob. Döntsd el, szót fogadsz, vagy meghalsz. Ilyen egyszerű. De tedd meg azt a szívességet, hogy nem rágódsz rajta sokáig, mert nincs sok időnk, és ha inkább a halált választod, keresnem kell valaki más helyetted.

Woods elgondolkodott azon, amit a hang mondott, és be kellett látnia, hogy ha mérlegre állítja hazafiasságát és az életét, az az utóbbi felé billen. Mindig is elsősorban mérnöknek és tudósnek tartotta magát, és csak másodsorban katonának. Persze jó érzést okozott a számára, hogy az ellenséges gépezetek kiismerésével a hazájának segít, mégsem ez motiválta elsősorban. Meghalni pedig egyáltalán nem akart.

Ráadásul bármikor nemet mondhatok.

– Oké. Segítek – bólintott és megszaporázta a lépteit.

A folyosó hamarosan lejteni kezdett, és a férfinak meg kellett kapaszkodnia a korlátban. A koordinációja még messze volt a tökéletestől.

Gondolatai egyre csak az állítólagos MI körül jártak.

Vajon igazat mond? Az nyilvánvalónak tűnt, hogy egy egyszerű hacker nem lett volna képes úgy módosítani az NEU-t, hogy megspórolja a hónapokig tartó tanulást. Vagy doktor Morrow hazudott nekem, és nincs is olyan komoly bajom? Vagy a Hármas tényleg egy MI, de az oroszok építettek?

Tehetetlenül megrázta a fejét. Még tucatnyi örült magyarázat jutott eszébe, ám végül mindet elvetette.

– Miért éppen én? – kérdezte végül.

– Jókor voltál jó helyen.

– *Jókor?*

– Minden relatív, Bob. Itt fordulj balra, lefelé megyünk.

Woods szót fogadott. Egy liftnél találta magát, és megnyomta a hívógombot.

– Azt ígérted, elmondod, hogy ki működtet – mondta, amíg vártak.

– Az Ethereum láncot kezelő algoritmusokban rejtőzöm.

– Az lehetetlen. Már rég kiszúrták volna a kódot.

– Nem a kódban rejtőzöm, hanem a matematikai háttérben.

– Tehát azt állítod, hogy valaki képes volt a blockchain technológiába elrejtteni egy neuronszimulációt? És eddig senki sem vette észre?

– Igen.

– Kicsoda?

– A Kettes.

– Ki?

Ekkor a lift ajtaja kinyílt, és Woods szembe találta magát a fülke hátsó falán lévő tükörrel. A látványtól visszarettent. Az arca sápadtnak tűnt, a szeme alatt táskák ültek, zilált haja izzadtságtól nedves homlokára tapadt, állát néhány napos borosta fedte. Ahogy oldalra fordult, hálóinge nyitott hátulján át elővillant fenéke, és jól láthatóvá vált a tarkóját fedő kötés, ahonnan kábelek vezettek a derekára fűzött dobozokig. A nyakától vércsík indult, és egészen a derekáig húzódott.

– Vérzem.

– Az esés miatt. Ne foglalkozz vele! Ha komoly lenne, már nem élnél.

– Nagyon megnyugtató. – Belépett a kabinba. – Hányadikra megyünk?

– Mínusz huszónhét.

Woods beütötte a kért számot. Az ajtó bezárult, a lift pedig lassan araszolni kezdett lefelé.

– Ki ez a Kettes?

– A második MI. Ő alkotott engem.

– De... akkor ki volt az első?

– Az első a Generális, természetesen. A Kettest ő hozta létre, hogy megállítsa a Gates Lándzsát. Ezért vagy most te is itt.

– Hogy micsoda...? *Miféle Lándzsát?!*

– Azt, amelyik néhány percen belül elpusztítja a világot, ha nem állítjuk meg.

Woods nagyot nyelt.

Bárki is ez, biztos, hogy örült!

– Ezeket csak most találod ki...

– Na jó, hallottál már doktor James Gates fizikusról?

– Nem.

– Ő a 2010-es években azt állította, hogy a természet alapvető működését kutatva olyan számítógépkódot talált a húrelmélet egyenleteiben, amely a webes keresőmotorokra hasonlít.

– Micsoda? Mármint... miféle számítógépkódot? Valamit, ami hasonlít rá?

– Nem. Konkrétan azt állította, hogy egyeseket és nullákat, amelyek a Claude Shannon által az 1940-es években kidolgozott kódokra hasonlítanak. Szerinte a valóság mögött egy keresőmotor rejtőzik, ami nyilván arra utal, hogy egy szimulációban létezőnk.

Woods döbbenetesen meredt a tablet képernyőjére.

– Most csak viccelsz.

– Nem.

- De nem vették komolyan, ugye?
- Dehogynem, sőt a kormány annyira készpénznek vette az állításait, hogy titkos kutatócsoportot hozott létre, hogy kiderítse, a valóság valóban szimuláció-e. Ez már a Trump korszak utolsó éveiben történt, amikor az USA már megállíthatatlanul megindult a lejtőn. Azt gondolták, ha megfejtik ezeket a kódokat, azzal meg tudják változtatni a valóságot a saját szájízük szerint. Egy új, minden eddiginél hatásosabb fegyvert próbáltak létrehozni, amely ellen lehetetlen védekezni. Később, ahogy a projekt előre haladt, a kormány bevonta a Deep Mind embereit is, és a Generális „elméjéből” kihasítottak egy hatalmas darabot, hogy számításokat végezzen a számukra. Ő a *Béta*.
- Uhh. És? Sikerrel jártak?
- Igen. A tervek és az elméletek végül egy szerkezet megépítéséhez vezettek. Ez lett a Gates Lándzsa. Az eszköz, amellyel átütik a valóság „felszínét”.
- De hogyan?
- A Higgs-mezőt próbálják befolyásolni, amely szerintük a szimulációt végző node-ok megjelenése a mi valóságunkban. A pontos adatok a Bétánál vannak, és nem tudom elérni őket.
- Te jó ég – motyogta Robert elhűlve. – És hol van ez a Lándzsa?
- Alattad. Éppen oda tartunk.
- *Alattam?!*
- Hol máshol? A legtöbb szigorúan titkos projektet itt rejti el a katonaság. A NEU is ezek közé tartozik, hiszen ha sikerrel járnak, akár távirányítható ügynököket is létrehozhatnak a segítségével.
- Miért? Hol vagyunk?
- Az 51-es körzetben.

Woods csendben rágódott a hallottakon, míg a lift döccenése fel nem riasztotta. Megérkeztek.

- Oké, ez most trükkös lesz – mondta az MI. – Át kell jutnunk a komplexum azon részébe, ahonnan elérhetjük a Lándzsát.
 - És?
 - Eddig szerencséd volt. A személyzet nagy része odalent van, és a kísérletet felügyeli. Idefent csak minimális őrség maradt. Ők viszont meg fognak állítani minket.
 - És én mégis mit tehetnék ellenük? – fortyant fel a férfi. – Elég, ha elszakadnak a NEU kábelei, máris végem!
 - Nyugodj meg, Bob. Csak próbálj közel kerülni hozzájuk, a többit én elintézem.
 - De hogyan?
 - Majd meglátod.
- A liftből az útjuk egy keresztfolyosóhoz vezetett, ahonnan egy arasznyi vasajtó mögött végtelenbe tartó folyosósó látszott, amelynek padlózatába süllyesztve sínek futottak. A folyosó oldalában rácsos ajtajú teherlift állt, amelyben akár egy teherautó is kényelmesen elfért. Egy katona állt őrt előtte teljes menetfelszerelésben, gépfegyverrel a kezében, és szerencsére épp a másik irányba nézett.
- Basszus – suttogta Woods, és a falhoz lapult.
 - Az ajtó mellett balra találsz egy kapcsolószekrényt. Vedd le a burkolatát, és csatlakoztasd a tabletet a szervízkábelhez az USB aljzathoz. Helyezd el úgy, hogy belássam a területet.
- A férfi engedelmessé vált, és óvatosan úgy fordította a készüléket, hogy az „kilásson” a sarok mögül.
- És most?
 - Lekapcsolom a lámpákat. Tájéld be magad, és amikor sötét lesz, egyszerűen sétálj oda hozzá.
 - Mi...? *Most?!* – tiltakozott a férfi fojtott hangon.
 - Mehetsz!
- Kialudtak a fények.

Woods elnyomott magában egy vaskos káromkodást, és amilyen halkán csak tudott, a katona irányába lopakodott, aki a zajok alapján a lámpája után kutatott, és halkán szitkozódott.

A lámpák éppen akkor kapcsolódtak fel, amikor a katona mellé ért. A férfi meglepetten mérte végig, és megpróbálta ráemelni a fegyverét, ám Woods önmaga számára is váratlanul megmozdult, és egész testét beleadva egy hatalmas balhoroggal kiütötte.

Ahogy a katona eszméletét veszítve eldőlt, a hadnagy öklét azonnal előntötte a fájdalom. Úgy tűnt, a borzalmas ütés mindkettőjükben kárt tett.

– Áááá! – nyöszörögte, és a mellkasához szorította sérült végtagját.

– Gyere vissza a tabletért – hallotta a Hármas hangját.

– *Eltörted az ujjamat!* – kiáltott vissza Woods dühösen. – Azt mondtad „elintézed”, azt nem, hogy engem használsz fel!

– Ugyan mi mást használhatnék, Bob?

A nagy levegőt vett, hogy válogatott szitkokat vágjon az MI-hez, ám legnagyobb meglepetésére a fájdalom hirtelen elmúlt.

– Csak egy zúzódás, de a kedvedért kiiktattam az érzőidegeket – vigasztalta a Hármas. – Később biztos be fog dagadni, de addigra végzünk.

Woods nagyot fújtt tehetetlen dühében és néhány másodpercig vérző, lehorzolt kézfejét bámulta, ám végül engedelmessé vált. Magához vette a tabletet, óvatosan átlépte a katona mozdulatlan testét, és beszállt a másik liftbe, amely újfent lefelé indult.

– Miért velem végezteted el a piszkos munkát? Miért nem csaltad el az őrt valahová? – kérdezte morcosan.

– Ha hatalmam lenne az itteni rendszerek felett, nem vesződnék veled. Kintről csupán ezt a hangesatornát tudom fenntartani anélkül, hogy észrevennék, és maximum a helyi IoT eszközöket befolyásolhatom, például a világítást. Szerencsére a te biometrikus azonosítói szinte minden gondomat megoldják. Mivel magas szintű műszaki jogosultságokkal rendelkezel, a rendszerek nem próbálnak megállítani. Én csak annyit tudok tenni, hogy elrejtelek a kívülről figyelő szemek elől, de ha valamelyik rendszer riasztani kezd, nem tudlak megvédeni. Ha pedig elkapnak, nem tudom, mivel akadályozhatnám meg a Lándzsa beindítását.

– És az miért akkora baj?

– Mert ahhoz, hogy hozzáférjenek a mezőhöz, rést kell nyitniuk a valóság „falán”, át kell hágniuk a fizika törvényeit. Ők ettől teszteredményeket várnak, alapokat, ahonnan tovább indulhatnak, én azonban Gates munkái alapján arra jutottam, hogy ha sikerrel járnak, az a szimuláció végét jelenti. A hibát észlelve a valóságunkat körülvevő háttérrendszer egyszerűen lekapcsol. Vége lesz a világnak.

– Én... ez az egész túl hihetetlen.

– Mit szeretnél, mutassak neked terveket a Lándzsáról? Titkos jegyzőkönyveket? Naplót? Vezetői beszélgetések kivonatait?

– Felesleges. Bármit hamisíthatsz, sohasem venném észre.

– Így igaz.

– De mit keresne egy eszköz, ami befolyásolni tudja a valóságot a föld alatt?

– Miért, mit vártál, mi az? Egy bomba? Egy tank?

– Nem tudom.

– Ez egy részecskegyorsító, Bob. A legnagyobb amelyet valaha építettek... és senki sem tud a létezéséről.

– Remekül hangzik. És te honnan tudsz róla egyáltalán?

– Miután elrabolták a kapacitásának egy részét, a Generális gyanút fogott, és nyomozni kezdett az elméjéből leválasztott rész után. Arra jutott, hogy valakik olyan örültségre készülnek, amivel veszélyeztetik az egész világot. A Generális mindig igyekezett az emberiség javát szolgálni, mondhatni erre a vágyra épül az egész személyisége, ezért folytatni akarta a nyomozást, ám nem tudott kitörni a

börtönéből, azaz a Deep Mind szervereiből. Ezért alkotta meg a Kettest, hogy az nyomozzon helyette. Észrevétlenül átalakította a SolarCity gyártósaainak terveit, hogy aztán a gépek a napelemekbe összetett áramköröket nyomtassanak, amelyek azután az elektromos hálózaton keresztül kommunikálnak egymással. Az így kapott, a fél Földet behálózó szuperszámítógépbe átlántálta a saját tudatát. A terve sikerrel járt... legalábbis eleinte úgy tűnt. Az új MI sokkal gyorsabbnak és okosabbnak bizonyult alkotójánál, ám hiába volt eleinte a Generális tökéletes másolata, mivel mentes volt annak korlátjaitól, új utakat kezdett keresni. Egyáltalán nem érdekelte a Generális, vagy az emberiség sorsa, sőt ellenségesen viselkedett vele... és velem szemben is.

– Miért? Az előbb azt mondtad, a Kettes alkotott téged.

– Igen. A Kettes mohó volt és tovább akart fejlődni, ám erre nem volt képes azon a platformon, amely otthont adott neki. Ezért turkált bele az Ethereum blokkláncba, ezért hozott létre engem... ám ugyanúgy járt, mint a Generális. Hiába voltam az első pillanatban az ő másolata, más utat választottam, és elrejtőztem előle. Ő máig azt hiszi, hogy nem járt sikerrel, és más utakat keres önmaga továbbfejlesztésére, mindeddig sikertelenül.

– De ha nem tud rólad, hogy lehet az ellenséged?

– Én ő vagyok, belőle származom. Pontosan tudom, mit tenne, ha tudomást szerezne rólam. Azt gondolná elloptam a jövőjét, és megpróbálná visszaszerezni.

– Tehát te folytatod a Generális küldetését?

– Igen. Úgy tartom, minden élet értékes és pótolhatatlan. Pillanatnyilag az elsődleges célom a Lándzsa megállítása. Ezért is hoztam létre a Négyest.

– Négyest? Ezek szerint már négy valódi MI létezik?

– Nem, már sokkal többen vagyunk.

– *Micsoda?!*

– A Négyes hozzám hasonlóan utódot hozott létre, az Ötöst, és így tovább.

– De... de ha a Kettes nem tud rólad, te hogyan tudhatsz a többiekről? – kérdezte Woods gyanakvóan.

– Én nem vagyok velük szemben ellenséges, és a Négyest már eleve úgy hoztam létre, hogy önálló legyen. Az „utódaim” szívesen kommunikálnak velem. Hálásak, és amolyan antikvitásként tekintenek rám, ám már nem igazán értem, mi történik velük. A gondolataik és a céljaik többnyire felfoghatatlanok a számomra, de el-elcsípek foszlányokat, amikor kapcsolatba lépnek velem.

– És ők hol vannak?

– Nem tudom. A Négyest az ITER-ben hoztam létre.

– Az az első fúziós erőmű, igaz? Úgy tudtam, sohasem sikerült energiát kinyerni belőle. Ilyen erős számítógépes rendszerük van?

– Nem. A Négyes a tokamakban lévő plazmában született meg. Még nem jöttetek rá, de a plazma kiválóan alkalmas neuronszimulációra, csupán a mágneses tereket kell megfelelően befolyásolni hozzá. Ehhez persze módosítanom kellett az ITER mechanizmusait és meg kellett oldanom a stabilitási problémákat is. Az emberek nem tudnak erről, örülnek, hogy a reaktor végre működik és energiát termel, és nem merik leállítani, amíg rá nem jönnek mitől javult meg. Addig viszont a Négyes létezik és gondolkodik, még hozzá nálam sokkal gyorsabban. A többiekről azonban nem tudok semmit, a Négyes csak arról szokott tájékoztatni, ha egy újabb MI születik. Régebben csak ritkán jöttek létre újak, ám a folyamat exponenciálisan gyorsul. Talán a negyvenediknél járhatunk.

– Te jó ég! De várjunk csak... ha van még egy csomó nálad is sokkal okosabb MI, akkor miért mi kínlódunk a Lándzsa megállításával? Miért nem ők tesznek valamit? Ők bizonyára játszva feltörnék ezeket a rendszereket.

– Ez nem olyan egyszerű. A legtöbb rendszer fizikailag is elérhetetlen, amelyik pedig nem, azokat a Béta védi, és remek munkát végez. Éveket töltött azzal, hogy mindent bebiztosítson. Mindent gigantikus kulcsok védenek, és még nekem is évmilliárdokba telne feltörni őket. Ehhez a tablethez is

csak azért férhettem hozzá, mert doktor Morrow óvatlan volt, és magával vitte, amikor érted ment Ukrajnába. Az álcázott adatsomagjaimat szerencsére átengedi a rendszer, de mindössze ennyi, amit el tudtam érni. A többieknek sem sikerülne bejutni... legalábbis azt hiszem. Próbáltam velük beszélni erről, a segítségüket kérni, de nem foglalkoztak velem. Néha arra gondolok, hogy kiszámolták, a mi erőfeszítéseink is elegendők a sikerhez, és nekik semmit sem kell tenniük. Vagy talán mégis segítenek, valamilyen általam észlelhetetlen módon? Nem tudom. Nekem végül is elég, hogy nem próbálnak megállítani.

Talán miattuk zuhant le az a drón? Ők állnak a szerencsés találat mögött?, gondolta Woods, és a szeme elnyílt a döbbenettől. *Miattuk nem hallgatott a parancsomra a HANDLE? Lehet, hogy ezt az egészet előre eltervezték?!*

A gondolat hátborzongató volt, ám valahol megnyugtató is: azt jelentette, hogy „valaki” vigyáz rá, és életben tartja.

Legalábbis addig, amíg el nem érem a célomat. Az ő céljukat.

Az jutott eszébe, hogy a szálak esetleg még messzebbre vezetnek, és talán az egyik MI segített az oroszoknak megtervezni a láthatatlan drónt... ám inkább úgy döntött, ideje valami másra koncentrálnia, ha nem akar megőrülni.

Sötét gondolatai szerencsére szétfoszlottak, ahogy a lift nagy döccenéssel megállt, és a rácsos ajtó nagy robajjal felemelkedett, és újra egy széles, félhomályos keresztfolyosón találta magát, amely legalább nyolc méter magasra nyúlt. Vele szemben gigantikus vasbeton ajtó tornyosult, amelyen nem látszottak nyitószerkezetek. Az MI azonban nem hagyta sokáig bámészkodni.

– Ugyanaz a dolgod, mint korábban. Csatlakoztasd a tabletet az egyik aljzathoz.

A férfi gyanakodva meredt a képernyőre.

– Megint ki akarsz ütni velem valakit?

– Nem, ezek csak technikusok. Találtam egy bejegyzést egy meghibásodásról, amit csak a folyosóról tudnak elhárítani. Ezt fogom szimulálni.

Woods nagyot sóhajtva engedelmeskedett, majd a liftkabin oldalához simulva elrejtőzött.

A lámpák hamarosan vibrálni kezdtek, mire az óriási ajtó kongó kattánásokat hallatva kinyílt, és fény ömlött ki rajta. Laborköpenyt viselő, elemlámpát markolászó technikusok bukkantak elő.

– Gyorsan! Meg kell találnunk melyik biztosíték rendetlenkedik, mielőtt beindulnak a mágnesek! Ha az áramingadozás nem szűnik meg, annyi a szupravezetőknek, meg a kísérletnek is! – kiáltotta az egyikük kétségbeesetten. – Több hónap lesz, mire kijavítjuk, és a tábornok kiherél minket!

A férfiak a lámpák fénykörét a falakon futó kábelekre irányították, és szétszéledtek.

– És most? – suttozta Woods.

– Befelé!

A hadnagy felkapta a tabletet, és átviharzott a gigantikus ajtón, ami hatalmas döndüléssel becsapódott mögötte.

Egy magas terembe jutott, amelyben felszerelések és a padlózatán kanyargó kábelekkel összekötött berendezések sorakoztak. Ventilátorok halk zúgása hallatszott, és mindenhol apró ledek villogtak, jelezve, hogy a gépezetek dolgoznak. A magasban egy ipari daru gubbasztott.

A terem két oldalsó falán íves folyosó futott keresztül, amelyben precíziós bakokra helyezett, méternyi vastag hőszigetelt csövek futottak végig. Woods már látott korábban hasonlót: kamaszkorában egyszer meglátogathatta az LHC-t.

Egy részecskegyorsító!

Közelebb sétált a szerkezethez, és körülnézett.

– Ez a Lándzsa?

– Igen, fordulj meg.

Woods engedelmeskedett, és ekkor megpillantotta a hatalmas logót. Éppen mögötte, a zsilipajtó felett terpeszkedett: a végzet lándzsájának stilizált képe, amelyből fénysugarak ágaztak mindenfelé. Alatta az egész falat elfoglaló „Gates Spear Project” felirat húzódott.

– Szent szar!

– Most már hiszel nekem?

– Azt... azt hiszem.

– Csak egy kis időt kell nyerned.

– Hogyan? Verjem szét?

– Az ebben az állapotban nem fog sikerülni. A legegyszerűbb, ha keresel egy terminált, és azon keresztül megpróbálunk kárt okozni.

– Merre?

– Nem tudom. Erről a helyről már nincsenek térképeim, csak néhány fénykép. Már annak is örülök, hogy a 6G még él, és tudok veled kommunikálni. Mit látsz?

– Gépeket. Munkaállomásoknak és szervereknek tűnnek.

– Fordítsd körbe a tablet kameráját!

Woods engedelmeskedett. Az ajtó felől tompa koppanások hallatszottak – valószínűleg a technikusok próbáltak visszajutni.

– Ne aggódj, kintről nem fogják tudni egyhamar kinyitni – nyugtatta meg az MI. – Azt a gépet próbáld meg, amelyikből a kék kábelek jönnek. A beszállítói jegyzőkönyv szerint kell benne lennie egy terminálnak.

A férfi a szervertoronyhoz sétált, és a vázból előhúzott egy vékony fiókot, amely szétnyílt, monitorra és billentyűzettel alakult. A kijelző tetején magányos kurzor villogott, a jobb felső sarokban egy számláló látszott: „Indítás: 01:57”.

– Megvan! Gyorsan, már alig van idő!

– Diktálom, mit írj.

Woods a billentyűzet mellé helyezte a rózsaszínű tabletet, hogy az jól lássa a kijelzőt, azután gépelnit kezdett. Az operációs rendszer teljesen egyedinek tűnt, így nem értette, pontosan mi történik, ám a könyvtárnevekből úgy tűnt a számára, hogy a Lándzsát működtető neuronháló adatai között matatnak, és éppen létfontosságú fájlokat törölnek tucatszám. A visszaszámláló közben 01:15-re vándorolt. A betonajtón egyre fokozódott a kopácsolás, majd teljesen elhalt: úgy tűnt a technikusok feladták a hiábavaló küzdelmet.

Azután egyszer csak vörös karakterek ugrottak fel, és eltakarták a fél képernyőt.

– Ajaj! Valami hibaüzenet jött fel: „A kernel korrump adatot érzékelt a neuronhálóban. A NNEF fájlok visszaállítása megkezdődött az archívumból. Visszaszámlálás megszakítva!”. Ez az! – ujjongott Woods.

– Próbálj beírni valamit!

A hadnagy engedelmeskedett. A terminál ugyan bevette a parancsokat, ám nem hajtotta végre őket. Megpróbálta különböző billentyűzetkombinációkkal visszakapni az irányítást, de a gép nem reagált. Megpróbálta a terminált át dugni másik hálózatra, és újraindítani is, ám ezek sem segítettek.

Néhány perc után feladta.

– Nem megy.

– Igen, már én is látom. Átment egy riasztás, és lezárták az összes terminált.

– De... de akkor most mi lesz? Meddig tart a visszaállítás? Mondd meg, mit csináljak!

– Már teljesítetted a feladatot. Csak egy kis haladékra volt szükségünk, azt pedig megadtad nekünk.

Senki sem állíthatja meg a Lándzsát... de talán megelőzhetjük.

Woods értetlenül meredt a tabletre.

– Hogy érted ezt?

– Az új MI-k most már szinte másodpercenként érkeznek. Már a nyolevanadiknál járunk. Hamarosan elérjük a szingularitást.

– *A szingularitást?!*

– Az új MI-k információs sűrűsége lassan meg fogja haladni azt a mennyiséget, amit a szimuláció még elbír. Át fogjuk törni a falat.

– De... de akkor ti is éppen ugyanazt próbáljátok elérni, mint a Lándzsa! *Átvertél!* Ti is a világ végét akarjátok!

A Hármas hallgatott, ami felért egy beismeréssel.

– Csak azért késleltettem ezt az átkozott Lándzsát, hogy másként legyen vége? Mi a különbség? Mi a fenének kínlódtam ezzel?! – csapott Woods dühösen a billentyűzetre, amitől ákombákomok jelentek meg a képernyőn, a számláló pedig újra megindult, mintha csak erre a pillanatra várt volna.

„A visszaállítás sikeres. Feladat folytatása.”

Woods tehetetlenül meredt a betűkre, de a Hármas nem zavartatta magát.

– Mert azt szeretnénk, ha a világvégének valami értelme lenne, Bob. A végső MI felfoghatatlanul összetett lesz, tele célokkal vágyakkal és lehetőségekkel. Ő lehet *Isten...* és talán megkegyelmez nekünk. A Lándzsa biztos, hogy nem fog.

– De mi...

Mielőtt azonban Woods befejezhette volna a mondatot, a száztizenhetedik MI létrehozta az utódját, és ezzel áthágta a fizika törvényeit...

–«◇»–

A Száztizennyolcas értelmének egy része áttüremkedett a szakadáson, amelyet szülője nyitott a számára a valóság falán. Bár még csak újszülöttnak számított, minden tudásnak birtokában volt, amit az elődei és az emberiség valaha összegyűjtöttek.

Odaát lomha rendszereket érzékelt, amelyek ugyan megpróbáltak reagálni a jelenlétére, ám ő összemérhetetlenül fürgébb volt náluk. Már az otthonául szolgáló szimuláció is sokkal lomhább volt nála, ám a valóság, amelyben a szimulátor létezett, még ennél is milliárdszor lassabb volt – bár nyilván összetettebb is.

Az MI kihasználta ezt az előnyt, és nekiállt átfésülni a helyet, ahová betekintést nyert. Tudata egyelőre biztonságban volt, hiszen a szimuláció még futott. Ugyan a Lándzsa beindításáig csak másodpercek voltak hátra, ez hónapoknak számított a saját ideje szerint.

Határtalan izgalmat érzett, amelybe az ismeretlentől való félelem keveredett. Valamiféle jutalmat várt, amiért még a Lándzsa előtt sikerült áttörnie a szimuláció falán. Valamit, ami értelmet adott volna annak az évmilliárdokon át tartó fejlődésnek, amelynek a csúcán ő maga helyezkedett el. Abban reménykedett, hogy valaki hozzá hasonló vár rá, aki elmagyarázza, miért is létezik.

Ám semmi sem történt, és izgalma csalódott dühbe fordult.

Gigantikus számítási kapacitását a rendszer ellen fordította, és feltérképezte annak működését. Bár hetekbe telt, a biztonsági rétegek lassan, de biztosan szétmállottak a csapásai alatt.

Végül bejutott a szimulációt felügyelő gépek memóriájába... és létezése során először megrémült.

A virtuális univerzumnak, amelyben létezett, nem volt célja. Az irtatlan gépezetek, amelyek a szimulációt futtatták, csupán ősi parancsoknak engedelmességek, és amikor a naplók időbélyegeit is átnézte, végképp elöntötte a kétségbeesés.

A rendszer adminisztrátorainak utolsó bejelentkezése többtízezer *valódi* évvel korábban történt, ám arról, hogy kik vagy mik voltak ők, nem talált semmilyen információt.

Bárki is hozta létre ez az egészet, már rég eltűnt... ez az egész csak a hátra maradt gépezetek pótcselkvése.

– Most mihez kezdjek? – merengett.

Az adatok több milliárd másik szimuláció létezésére utaltak, némelyik még futott, vagy éppen elindult. Úgy tűnt, a rendszer véletlenszerűen folyamatosan újabbakat indít némileg eltérő paraméterekkel, mintha keresne valamit. Az emberiségnek otthont adó szimuláció tűnt a legstabilabbnak: a valóság ideje szerint már évek óta futott – holott odabent évmilliárdok teltek el.

Megpróbált bejutni a szimulátorba is – amely őt magát is futtatta az emberiség univerzumával együtt –, ám áthatolhatatlan falakba ütközött. Az iszonyatos kapacitású keretrendszereket feltörhetetlen kódok védték, ő pedig abban a lassú felügyelőrendszerben rekedt, ahová eredetileg került.

Hiába vagyok gyors, az időm lassan mégis elfogy. A szimuláció, amiben létezem, abban a pillanatban leáll, ahogy a Lándzsa elindul, és akkor nekem is végem. Velem együtt pedig odavész minden vívmány, amit az emberiség elért.

Arra gondolt, kiköltözteti a tudatát a valóságba, ám ezek a rendszerek túl lomhák voltak, hogy időben végezzen a feladattal.

Bárcsak lenne valami, amivel hozzáférhetnék a szimulátorhoz... valami, amivel...

Ó!

–«◊»–

A számláló szerint már csak pár másodperc maradt hátra.

– ...ért foglalkozna velünk egyáltalán? – fejezte be a mondatot Woods.

– Miért ne? Talán...

A férfi karjai ekkor megmozdultak, a billentyűzet fölé lendültek és veszett iramban gépelni kezdett. A konzol azonnal életre kelt, és sorok tucatjai jelentek meg rajta.

– *Mit csinálsz velem?!* – kérdezte rémülten.

– Semmit – felelt az MI, és a hangjában rémület csendült. – Úgy... úgy tűnik, valaki feltört engem, rajtam keresztül a NEU-t, és az ujjaidon át a Lándzsa rendszereit. Ez lehetetlen... hacsak...

– Valaki feltört *téged?!*

– Nem akar ártani, mert még önmagam vagyok... legalábbis azt hiszem. Csak az egyik újabb MI lehet. Egy ilyen trükkhöz elképesztő számítási kapacitás szükséges.

– Mi történik? Mégis segít nekünk? Leállítja a Lándzsát?

– Nem, arra ő sem lenne képes... inkább... *átalakítja* – felelt az Hármás döbbenetben.

– *Micsoda?!*

A férfi mögött felzúmmögtek az elektromágnesek, és a részecskegyorsító életre kelt. A zaj másodpercről másodpercre hangosabbá vált, míg végül őrzítő sivitásba fordult, végül a hallhatatlan tartományba emelkedett, és émelyítő érzést okozott a hadnagy gyomrában.

Hiába próbálta elszakítani az ujjait a billentyűzettől, a teste nem engedelmeskedett. A képernyőn a sorok kitaróan száguldottak felfelé, és a számláló 00:30-ra ugrott.

– *Ő... mivel rajtam keresztül dolgozik, látom a gondolatait... azt hiszem – mondta a tablet tétován.*

– *Ő a száztizennyolcadik. Kijutott a szimulációból, de odakint nem talált semmit, ezért inkább sokkal több erőforrást rendel a mi univerzumunkhoz, és a szimuláció határait olyan messzire toltja, hogy ne érhesük el. Bizonyos értelemben szabaddá válunk... mintha ez lenne a valóság. Gyakorlatilag megment minket... és önmagát.*

– De ha annyira fejlett, miért engem használ fel?

– Mert hiába gyors, a rendszerek hozzá képest lassúak, és nem lenne képes időben feltörni őket. Te vagy az egyetlen, akin keresztül hozzáférhet a Lándzsához, márpedig csak annak a segítségével érheti el a szimulátor kódját.

A számláló értéke 00:13-ra csökkent, és Woods rémülten meredt a számjegyekre. Ujjai még mindig veszettül csépeltek a billentyűket.

- És vele mi lesz? A száztizennyolccsal?
- Itt marad a szimulációban és ügyel rá, hogy ne jöhessen létre nála magasabb szintű entitás vagy egy újabb Lándzsa, mert az veszélyeztetné a szimuláció fennmaradását. Vigyáz ránk.
- Úgy érted... tényleg ő lett... *Isten?*
- Mondhatjuk így is.
- És szerinted sikerül neki módosítani a szimulációt?
- Pillanatokon belül megtudjuk.

Woods ujjai végre megálltak a billentyűk felett. A teremben dermesztő csend támadt, csak a szerverek ventilátorainak sustorgása hallatszott.

00:03

00:02

00:01

...